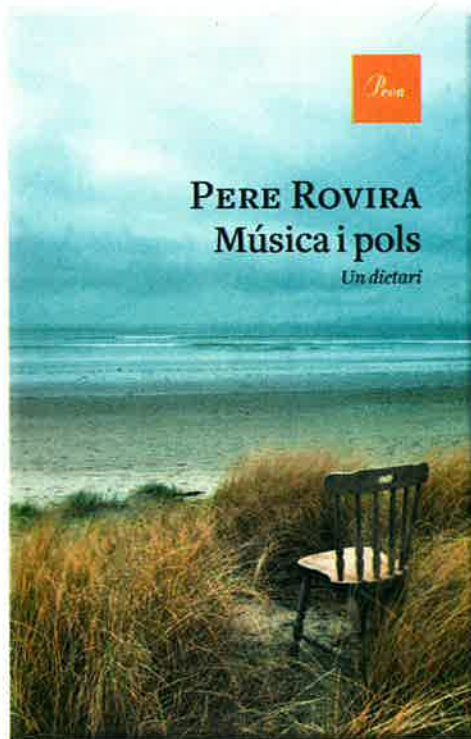

El xampany gelat

El tercer dietari de Pere Rovira, cinc-cents pàgines que abracen l'any 2017 és, per un costat, una obertura temàtica més enllà dels poetes maudis pel costat de l'elogi de la felicitat, del viure bé, amb companyia, amb una notable capacitat d'autocomprensió. Per un altre, s'hi nota un grau d'elaboració intel·lectual sibil·lina pròpia d'un escriptor que coneix íntimament el seu ofici. És una guineu vella que es presenta als lectors amb la calculada intel·ligència de l'escriptor ambiciós, que coneix la paraula com a flor o com a dard agut, però que, en tot cas, ha après que hi ha altres coses més importants que no pas l'adjectiu encertat com una fletxa que esberla el front del lector. Pere Rovira, quan vol, és un escriptor iritant; quan vol és lluminós.

En aquests sentit, *Música i pols* és un bon llibre contra la ingenuïtat d'un context en què molts creuen, sense saber-ho, que ningú no pot demanar un esforç a ningú. Pere Rovira és un escriptor que mossega quàn vol; que defensa un estil de felicitat quan li sembla. Sota l'art o artífici, al capdavant, hi ha l'animal literari que es dibuixa a si mateix no pas com un llop solitari amargat sinó com un home que se sap vulnerablement feliç; que a vegades fibla, que mossega, hi té una tirada, forma part de l'home, del seu estil.

↓
**PERE ROVIRA PUBLICA
 'MÚSICA I POLS', UN NOU
 DIETARI QUE SE SUMA A 'DIARI SENSE
 DIES' I 'LA FINESTRA DE VERMEER'**

Creix com a escriptor quan observa la contradicció de l'altre. Estil caçador, en podríem dir. Escriure és un plaer immens, sobretot si mostres la bêtise, la ximpleria de l'altre i, potser, la pròpia. Per aquest costat és original. S'escapa dels motllos de guix del seu temps.

Escriure contra la beneiteria no és pas un mal sistema. A vegades és reconcentrat; al final del llibre es deixar anar. Un deliberat equi-

libri entre els temes el duu a rebaixar obsessions: la caça, la poesia contemporània, la ximpleria dels seus contemporanis, els seus amics, la traducció, el seu únic mestre, el pare, Gil de Biedma, la família, la filla, la felicitat, la salut, la vellesa, els banquers, el rei, l'erotisme, els presos...

Sempre s'ha dit que la sinceritat és el valor més preuat d'un dietari. Sabem que això és picar pedra, pràctica, mirada, obsessió, paraula triada. L'article en forma de fibló és una de les claus del volum; l'altra és l'elogi desacomplexat de la felicitat. És clar que Pere Rovira creix intel·lectualment en la brega. Ara es deixa dur per les dolceses de la felicitat, el naixement d'un nét, per exemple. És clar que el reconeixement d'aquesta flaca, ser bregador, el fa humà. I certa distància cap al jove que fou, també. De Jaime Gil de Biedma en va aprendre l'agressivitat intel·lectual.

Aquesta agressivitat felina s'esvaeix cap al final. Rovira no diu mai la marca de xampany gelat que beu en els restaurants on menja. Cal subratllar-ho, comprendre-ho; agrair-li de cor aquest bell volum que ha publicat.